

výrok porotců byl stížen některou z vad v čís. 9 uvedených. O konečném výroku netvrdí však stížnost ani, že jest nejasným neb sobě odporujícím a nelze takové vady též postřehnouti. Pokud předchozí odpovědi porotců byly vadnými, bylo po rozumu §u 331 tr. ř. zahájeno opravné řízení a docíleno po jeho provedení výroku formálně bezvadného. Z toho tedy, že porotci dali původně na otázky odpovědi logicky si odporující, ba že upadli ve stejnou chybu jako porotci dřívější a t. d., nelze dovozovati dovolávaný důvod zmatečnosti, jakmile chybné výroky porotců byly nahrazeny výroky bezvadnými. To platí zejména o shora uvedené s hlediska čís. 9 §u 344 tr. ř. zvláště uplatňované námitce (původní odpověď porotců na zločin zabití a přečin dle §u 335 tr. zák.). Jakmile pak porotci změnili v mezích zákonně zahájeného opravného řízení odpověď na dotyčné otázky, není stěžovatelka oprávněna, z původního výroku poroty nějaká práva neb závěry pro sebe příznivé dovozovati a uplatňovati na tomto podkladě zmatečnost dle čís. 9 §u 344 tr. ř. Vyžádali-li si porotcové po dvakráte od předsedy bližšího vysvětlení ohledně určitých otázek, užili tím jen práva jim dle druhého odstavce §u 327 tr. ř. výslovně propůjčeného a není proto výtka bezradnosti porotců místná a není ani tu žádné příčiny ku stížnosti.

Čís. 1426.

Svolení obžalovaného (§ 263 tr. ř.), by projednáváno bylo o činu těžším, nežli jest čin zažalovaný, dlužno spatřovati i v tom, že pustil se, byv poučen, do projednávání o něm.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1923, Kr II 490/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 16. května 1922, pokud jí stěžovatelka uznána byla vinnou zločinem předražování dle §u 7 (4) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmatek dle §u 281 čís. 3 tr. ř. shledává obžalovaná v porušení předpisu §u 221 tr. ř., jelikož byla návrhem veřejného obžalobce, při hlavním přeličení teprve obžalobu na předražování cukru rozšířivšího, překvapena a nebyla jí poskytnuta zákonitá lhůta přípravná, předepsaná §em 221 tr. ř. Než v tomto případě šlo o postup dle §u 263 tr. ř., kde již dle zákona možno jednati o návrhu obžalobcově na stíhání ihned, tedy bez přípravné lhůty §u 221 tr. ř. a to i tehdy, když jde o čin vůči skutku původně zažalovaného těžší, pakliže obžalovaná v případě tom k projednání svolila. Že k tomu není třeba výslovného svolení obžalované a že stačí i svolení konkludentním chováním se obžalované vyplývá zřejmě v druhém odstavci §u 263 tr. ř., jenž odchylný postup podle tohoto odstavce činí závislým na tom, že obžalovaná přivolení

k bezprodlenému projednání o d e p ř e. V tomto případě byla obžalovaná, byť i nemající obhájce, dle záznamu v protokolu o hlavním přelíčení o svém právu dle §u 263 tr. ř. poučena, ke kterémužto poučení vůbec žádného prohlášení neučinila. Avšak obžalovaná, neodepřevši své přivolení, i o rozšířené obžalobě se zodpovídala a usvědčující udání svědků průvodních vyvracela. V tom spatřovati jest chování, jež jiného výkladu nepřipouští, než že k bezodkladnému jednání o rozšířené obžalobě svoluje, jakž i soud lichevni ve své zprávě potvrzuje, že hlavní přelíčení dle chování se obžalované provedeno bylo v předpokladu a pod tím dojmem, že obžalovaná s provedením souhlasí. Jest proto zmateční stížnost i s hlediska §u 281 č. 8 tr. ř., který by vlastně — pro porušení předpisu §u 263 tr. ř. — jedině přišel v úvahu, zřejmě bezdůvodna a bylo zmateční stížnost zavrhnouti,

Čís. 1427.

Vysvědčení o době učební, vydané mistrem a opatřené pečeti obce, není veřejnou listinou ve smyslu §u 199 písm. d) tr. zák.

Absolutně nezpůsobilým prostředkem k oklamání (§ 197 tr. zák.) jest pouze takový, jenž za žádných okolností nemůže vésti k zamýšlenému trestnému výsledku.

Podvod listinný jest dokonán, jakmile pachatel použil padělku jako prostředku k oklamání v podvodném úmyslu, bez ohledu na to, zda došlo skutečně k oklamání.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1923, Kr II 599/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 11. května 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přestupkem podvodu dle §§ 201 a) a 461 tr. zák., jehož se dopustil tím, že v roce 1920 v P. ve vysvědčení o době učení, vystaveném dne 15. srpna 1920 Josefem O-em a obecní radou v K. potvrzeném, rok vstupu do učení z 1920 na 1919 přepsal, pokud se týče předepsati dal, a takto padělanou listinu Vladimíru S-ovi jako předsedovi společenstva ve V. předložil, čímž společenstvo na svém právu, žádati pro udělení výučného listu učební dobu 2½ roku, mělo utrpěti škodu.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvod zmatečnosti čís. 9 b), provádí však ve skutečnosti zmatek čís. 9 a) §u 281 tr. ř. a jest částečně odůvodněna. Právem namítá stěžovatel, že vysvědčení o době učební, vydané Josefem O-em, řeznickým mistrem v K., a opatřené obecní pečeti, není listinou veřejnou a že tudíž její padělání nelze podřaditi pod trestní ustanovení §u 199 d) tr. zák. Dle §§ 292 a 293 odstavec první